

Privind țintă la Isus

Theodore Monod

Predici și eseuri

PRIVIND ȚINTĂ LA ISUS

Theodore Monod

© 2017 Asociația MAGNA GRATIA.

Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Tradus și publicat cu permisiunea Chapel Library. Pentru publicații cristicentrice, contactați Chapel Library la adresa 2603 W Wright Street, Pensa-cola, FL 32505, www.chapellibrary.org.

Traducerea și designul: Asociația MAGNA GRATIA.

Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică.

Citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

Citatele marcate cu GBVN sunt preluate din Biblia GBV 2001 Copyright © 2001 GBV. Folosit cu permisiune. Toate drepturile rezervate.

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

imprimarea a mai mult de 3 ex. pentru uz personal, a mai mult de 10 ex. din maxim 5 publicații diferite pentru prieteni și rude;

imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);

stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaluri sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul MAGNA GRATIA.

copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaluri, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în predici, prezentări, conferințe etc.

Politica de copyright completă este disponibilă la adresa de internet:

<http://www.magnagratia.org/copyright.html>

Asociația MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

PRIVIND ȚINTĂ , LA ISUS

Theodore Monod

„Privind țintă la Isus”

(Evrei 12:2, GBVN)

INTRODUCERE

„Privind țintă la Isus” – Evrei 12:2, GBVN

Doar câteva cuvinte, dar în aceste câteva cuvinte se găsește întreg secretul vieții.

Să privim țintă la Isus – în Scripturi, pentru a învăța acolo cine este El, ce a făcut El, ce ne dăruiește El și ce dorește El; să găsim în caracterul Lui, modelul nostru; în învățăturile Lui, călăuză noastră; în poruncile Lui, legea noastră; în promisiunile Lui, încurajarea noastră; în Persoana și lucrarea Lui, satisfacerea deplină a oricărei nevoi a sufletelor noastre.

Să privim țintă la Isus – răstignit, pentru a găsi în sângele Lui răscumpărarea noastră, iertarea noastră, pacea noastră.

Să privim țintă la Isus – Cel înviat, pentru a găsi în El neprihănirea noastră, singura care ne face nevinovați și care ne permite, așa nevrednici cum suntem, să ne apropiem cu curaj, în Numele Lui, de Acela care este Tatăl Lui și Tatăl nostru, Dumnezeu Lui și Dumnezeu nostru.

Să privim țintă la Isus – Cel glorificat, pentru a găsi în El Apărătorul nostru ceresc care împlinește, prin mijlocirea Lui, lucrarea inspirată de dragostea Lui spre mântuirea noastră (1 Ioan 2:1); Cel care, chiar și acum, se înfățișează pentru noi înaintea feței lui Dumnezeu (Evrei 9:24), El, Preotul împărătesc, jertfa fără pată, purtând continuu nevoile noastre înaintea Lui (Exod 28:38).

Să privim țintă la Isus – revelat de Duhul Sfânt, pentru a găsi, în constantă părtășie cu El, curățarea inimilor noastre pătate de păcat, iluminarea duhurilor noastre întunecate, transformarea voinței noastre răzvrătite; pentru a fi făcuți capabili, de către El, să biruim toate atacurile lumii și ale celui rău, împotrivindu-ne răutății lor – prin Isus, tăria noastră – și biruind în fața vicleniei lor – prin Isus, înțelepciunea noastră –; să fim ridicați prin compasiunea lui Isus, care n-a fost ferit de nicio ispită și prin ajutorul lui Isus, care nu s-a supus niciuneia.

Să privim țintă la Isus – care dă deopotrivă pocăința și iertarea păcatelor (Faptele Apostolilor 5:31), pentru că El ne dă harul să ne recunoaștem, să ne scârbim, să mărturisim și să abandonăm nelegiuirile noastre.

Să privim țintă la Isus – pentru a primi de la El lucrarea și crucea din fiecare zi, alături de harul care este suficient pentru a purta crucea și pentru a împlini lucrarea zilei; harul care ne face capabili să avem răbdarea Lui, să fim activi cu energia Lui, și să iubim cu dragostea Lui, nepunându-ne vreodată întrebarea „Ce aș putea face eu?”, ci mai degrabă „Ce nu ar fi El capabil să facă?” și așteptând

puterea Lui, care este făcută desăvârșită în slăbiciunile noastre (2 Corinteni 12:9).

Să privim țintă la Isus – pentru a ne îndepărta de noi înșine și pentru a uita de noi înșine, așa încât întunericul nostru să fugă dinaintea strălucirii feței Sale, așa încât bucuriile noastre să fie sfinte și întristările noastre înfrânate; așa încât El să ne coboare și tot El să ne ridice; El să ne rănească, și tot El să ne mângâie; El să ne sărăcească, și tot El să ne îmbogățească; El să ne învețe să ne rugăm, și tot El să răspundă rugăciunilor noastre; și, chiar dacă ne lasă în această lume, El să ne separe de ea, viața noastră fiind ascunsă cu El în Dumnezeu, iar purtarea noastră să aducă mărturie pentru El înaintea oamenilor.

Să privim țintă la Isus – care, întorcându-se în casa Tatălui Său, este angajat acum în a pregăti un loc pentru noi, așa încât această așteptare fericită să ne facă vii în speranță și să ne pregătească să murim în pace, când acea zi ne va întâmpina pentru a ne întâlni cu ultimul vrăjmaș, pe care El l-a biruit pentru noi, și pe care noi îl vom învinge prin Isus – pentru ca acela care era cândva împăratul terorilor să fie atunci, pentru noi, cel ce ne va împinge în fericierea veșnică.

Să privim țintă la Isus – a Cărei întoarcere sigură, într-o vreme necunoscută, este din veac în veac așteptarea și nădejdea bisericii credincioase, care este încurajată să continue cu răbdare, cu veghere și bucurie la gândul că Mântuitorul este la uși (Filipeni 4:4-5; 1 Tesaloniceni 5:23).

Să privim țintă la Isus – Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre, adică Acela care este modelul și sursa ei, El fiind și obiectul ei, și care, din primul moment și până în ultimul, merge în marș înaintea credincioșilor, așa încât, prin El, credința noastră să fie inspirată, încurajată, susținută și condusă până la finalitatea ei supremă.

Să privim țintă la Isus – și la nimic altceva, după cum exprimă textul nostru într-un cuvânt ce nu poate fi tradus (*aphoroontes*), și care, în același timp, ne îndreaptă să ne fixăm privirile asupra Lui și să le îndepărtăm de la toate celelalte lucruri.

LA ISUS

La Isus – nu la noi înșine, la gândurile, rațiunea, imaginația, înclinațiile, dorințele sau planurile noastre.

La Isus – nu la lume, la obiceiurile ei, la exemplele ei, la regulile ei și la judecățile ei.

La Isus – nu la Satana, chiar dacă el caută să ne înfricoșează prin furia lui sau să ne amăgească prin linguşelile lui. O, dacă am privi constant și hotărât la Isus și dacă L-am urma oriunde ne-ar conduce, de cât de multe întrebări inutile ne-am scuti, de cât de multe scrupule care ne necăjesc, de cât de mult timp pierdut, de câte jocuri periculoase cu cel rău, de câtă risipă de energie, de câte vise goale, de câte dezamăgiri amare, de câte lupte triste și căderi tulburătoare am scăpa. Atunci când privim țintă la El și Îl urmăm, vom fi mult prea ocupați să nu pierdem din vedere calea pe care El ne-o trasează, să nu risipim nici măcar o privire pe lucrurile pe care El nu le consideră potrivite ca să ne conducă în viață.

La Isus – nu la crezurile noastre, oricât de evanghelice ar putea fi. Credința care mântuiește, care sfințește și care aduce mângâiere nu cere permisiunea din partea doc-

trinei mântuirii; mântuirea înseamnă să fii unit cu Persoana Mântuitorului. „Nu este suficient”, spunea Adolphe Monod, „să știi lucruri despre Isus Hristos, ci este necesar să Îl ai pe Isus Hristos”. La aceasta s-ar putea adăuga faptul că nimeni nu-L cunoaște cu adevărat, dacă nu Îl are mai întâi. Așa cum spunea cu profunzime ucenicul preaiubit, în viață e lumina, iar Isus este viața (Ioan 1:4).

La Isus – nu la meditațiile și rugăciunile noastre, la conversațiile noastre evlavioase sau la lecturile noastre utile, la întâlnirile noastre sfinte sau chiar la participarea noastră la Cina Domnului. Să ne folosim cu credincioșie de toate aceste mijloace ale harului, dar fără a le confunda cu harul însăși; și să nu ne abatem privirea de la Acela care este singurul ce le face eficiente atunci când, prin intermediul lor, Se descoperă față de noi.

La Isus – nu la poziția noastră în biserică, nu la familia de care aparținem, nu la botezul nostru, nu la educația pe care am primit-o, nu la doctrina pe care o mărturisim, nici la opinia pe care alții și-au format-o privitoare la evlavia noastră sau pe care ne-am format-o despre noi înșine. Unii dintre cei care au prorocit în Numele Domnului Isus Îl vor auzi spunându-le într-o zi: „Niciodată nu v-am cunoscut” (Matei 7:22-23). Totuși, El îl va mărturisi înaintea Tatălui Său și înaintea îngerilor Săi până și pe cel mai umil dintre aceia care și-au ațintit privirile asupra Lui.

La Isus – nu la frații noștri, nici chiar la cei mai buni dintre ei sau la cei mai iubiți. Atunci când urmăm un om, ne asumăm riscul de a pierde calea, dar când Îl urmăm

pe Isus, suntem siguri că nu ne vom rătăci. Dincolo de asta, atunci când punem un om între noi și Isus, vom ajunge să trăim experiența că, pe nesimțite, acel om va crește în ochii noștri, pe când Isus va scădea. În curând, nu vom mai putea ști cum să-L găsim pe Isus, iar dacă omul va eșua să răspundă nevoilor noastre, totul se va prăbuși. Dimpotrivă, dacă Isus este păstrat între noi și considerat cel mai bun Prieten al nostru, atașamentul nostru față de acea persoană va fi în același timp mai puțin fascinant dar mai profund, mai puțin pasionat dar mai plin de blândețe, mai puțin necesar dar mai util, adică un instrument al binecuvântării bogate în mâinile lui Dumnezeu când El găsește plăcere să se folosească de el, sau a cărui absență va fi o binecuvântare mai mare, dacă Dumnezeu poate găsi plăcerea să se dispenseze de el, pentru a ne atrage tot mai aproape de singurul Prieten care nu poate fi separat de noi nici în moarte și nici în viață (Romani 8:38-39).

La Isus – nu la vrăjmașii Lui sau ai noștri. În loc să-i urâm și să ne temem de ei, vom ști atunci cum să îi iubim și cum să îi biruim.

La Isus – nu la obstacolele pe care le întâlnim pe cărarea noastră. Imediat ce ne vom opri să le examinăm, ele ne vor uimi, vor aduce confuzie asupra noastră și ne vor copleși, pentru că suntem incapabili să înțelegem fie motivul pentru care sunt permise, fie mijloacele prin care am putea să le biruim. Apostolul a început să se cufunde imediat ce și-a îndreptat privirea către valurile agitate de furtună, pe când, în timp ce privea la Isus, a putut merge pe ape ca și cum ar fi mers pe o stâncă. Cu cât este mai

dificilă sarcina noastră și cu cât sunt mai înfricoșătoare ispitele noastre, cu atât mai important este să privim la Isus și doar la El.

La Isus – nu la necazurile noastre, pentru a le număra, pentru a vedea cât de grele sunt, sau pentru a descoperi poate o satisfacție ciudată în a gusta din amărăciunea lor. Când suntem separați de Isus, necazul nu ne va sfinți, ci ne va împietri sau ne va zdrobi. El nu produce răbdare, ci răzvrătire, nu produce simpatie, ci egoism, nu dă naștere nădejzii (Romani 5:3-4), ci disperării. Doar sub umbra Crucii vom putea evalua greutatea adevărată a crucii noastre și o vom accepta în fiecare zi din mâna Lui, pentru a o duce înaintea cu dragoste, cu mulțumire și cu bucurie. Doar atunci vom găsi în ea o sursă de binecuvântări, pentru noi și pentru ceilalți.

La Isus – nu la bucuriile noastre pământești cele mai mari și mai legitime, așa încât să nu ne lăsăm cuprinși de ele și să ne lipsească de vederea Aceluia care ni le dă. Dacă privim înaintea de toate la El, atunci de la El vom primi aceste lucruri bune, și ele ne vor fi de o mie de ori mai prețioase pentru că le avem ca daruri din mâna Lui iubitoare, și le aducem în paza Lui, pentru a ne bucura de ele în părtașie cu El și pentru a le folosi spre slava Lui.

La Isus – nu la instrumente, oricare ar fi instrumentele pe care El le folosește pentru a descrie calea pe care a rânduit-o pentru noi. Privind dincolo de oameni, dincolo de circumstanțe, dincolo de miile de cauze atât de bine denumite secundare, haideți să ne înălțăm privirea acolo, la

cauza primară a tuturor lucrurilor – voia Sa. Haideți să ne ridicăm privirile către sursa acestei voi – dragostea Lui. Apoi recunoștința noastră, fără a fi mai puțin vie față de cei care ne fac bine, să nu se oprească la ei; astfel, în ziua testării, sub cea mai neașteptată lovitură, sub cea mai inexplicabilă și mai copleșitoare povară, vom putea spune alături de psalmist: „Stau mut, nu deschid gura, căci Tu lucrezi” (Psalmii 39:9). Iar în tăcerea întristării noastre mute, vocea cerească va răspunde cu blândețe: „Ce fac Eu, tu nu pricepi acum, dar vei pricepe după aceea” (Ioan 13:7).

La Isus – nu la interesele cauzei noastre, ale partidei noastre, ale bisericii noastre – cu atât mai puțin la interesele noastre personale. Singurul obiect al vieții noastre este gloria lui Dumnezeu. Dacă nu facem din ea țelul suprem al eforturilor noastre, va trebui să ne lipsim de ajutorul Lui, căci harul Lui slujește doar gloriei Sale. Dacă, dimpotrivă, căutăm mai presus de orice gloria Lui, putem să contăm întotdeauna pe harul Lui.

La Isus – nu la sinceritatea intențiilor noastre sau la tăria hotărârilor noastre. Vai! Cât de adesea cele mai bune intenții nu au făcut altceva decât să pregătească drumul celor mai umilitoare căderi ale noastre. Haideți să ne bizuim nu pe intențiile noastre, ci pe dragostea Lui, nu pe hotărârile noastre, ci pe promisiunea Lui.

La Isus – nu la tăria noastră. Tăria noastră este bună doar pentru a ne proslăvi pe noi, pe când pentru a glorifica pe Dumnezeu, trebuie să avem puterea lui Dumnezeu.

La Isus – nu la slăbiciunile noastre. Am căpătat oare mai multă putere atunci când ne-am plâns de slăbiciunile noastre? Haideți să privim la Isus, iar tăria Lui se va revărsa în inimile noastre, și lauda Lui va izbucni de pe buzele noastre.

La Isus – nu la păcatele noastre, nici la sursa de unde ele provin (Matei 15:19) și nici la musturarea pe care ele o merită. Haideți să privim la noi doar pentru a recunoaște cât de mult avem nevoie să privim la Isus și, privind la El, cu siguranță nu ca și cum am fi lipsiți de păcate, ci dimpotrivă, tocmai pentru că suntem păcătoși, să măsurăm gravitatea ofensei comparativ cu măreția jertfei făcută pentru ispășirea lor și a harului care le iartă. „La fiecare privire îndreptată către noi”, spunea acel deosebit slujitor al lui Dumnezeu (Robert McCheyne), „să ne întoarcem apoi de zece ori către Isus”.

„Este un lucru cert”, spunea Vinet, „că acela care privește la Isus Hristos cel răstignit nu va pierde din vedere starea sa ticăloasă, pentru că această stare ticăloasă este ca și cum ar fi fost gravată pe cruce. De asemenea, este un lucru foarte sigur că, atunci când privește doar la ticăloșia sa, omul poate să Îl piardă din vedere pe Isus Hristos, întrucât crucea nu este în mod natural gravată pe chipul ticăloșiei aceluși om”. Apoi el a adăugat: „Privește la tine, dar doar în prezența Crucii, doar prin Isus Hristos”. Privind la păcat nu ajungi decât la moarte, dar privind la Isus, capeți viața. Ceea ce i-a vindecat pe evreii din pustie n-a fost privirea la rănilor lor, ci ridicarea ochilor către șarpele de aramă (Numeri 21:9).

La Isus – nu la pretenția noastră de neprihănire. Mai este nevoie să spunem asta oare? Mai bolnav decât toți bolnavii este acela care se consideră sănătos. Mai orb decât toți orbii este cel care crede că vede (Ioan 9:41). Dacă este un lucru periculos să privim îndelung la ticăloșia noastră, lucru care e, din nefericire, mult prea real, cu atât mai periculos este să ne complăcem în merite imaginare.

La Isus – nu la Lege. Legea dă porunci, dar nu dă și tăria de a le împlini. Legea condamnă întotdeauna, dar nu iartă niciodată. Dacă ne punem din nou sub jugul Legii, ne despărțim de har. Atâta vreme cât facem din ascultarea noastră mijlocul mântuirii noastre, ne pierdem pacea, bucuria și puterea, căci am uitat că Isus este sfârșitul Legii spre neprihănirea oricărui care crede (Romani 10:4). Atâta vreme cât Legea ne-a constrâns să Îl căutăm pe singurul nostru Mântuitor, atunci tot Lui și doar Lui Îi aparține dreptul de a porunci ascultarea noastră față de El: o ascultare care include nimic mai puțin decât întreaga noastră inimă și cele mai tainice gânduri ale noastre. Această ascultare a încetat însă să fie un jug de fier, o povară insuportabilă, și a devenit un jug bun și o sarcină ușoară (Matei 11:30). O ascultare pe care El o face să fie deopotrivă încântătoare și obligatorie, o ascultare pe care El o inspiră la fel cum o solicită, și care, cu adevărat, este mai puțin o consecință a mântuirii noastre decât să fie parte din însăși această mântuire – și, ca tot restul ei, este un dar fără plată.

La Isus – nu la ceea ce facem pentru El. Atunci când suntem ocupați prea mult cu lucrarea noastră, putem uita

de Stăpânul nostru – ajungem cu mâinile pline, dar cu inimile goale. Când suntem ocupați cu Stăpânul nostru, nu putem uita de lucrarea noastră. Dacă inima este plină de dragostea Lui, cum ar putea să fie mâinile inactive în slujirea Sa?

La Isus – nu la succesul aparent al eforturilor noastre. Succesul aparent nu este măsura succesului real și, dincolo de aceasta, Dumnezeu nu ne-a chemat să avem succes, ci să Îi slujim. El ne va cere socoteală de lucrarea pe care am făcut-o, nu de succesul ei. De ce să ne preocupăm atunci de acesta? Noi suntem chemați să răspândim sămânța, iar Dumnezeu va aduna roada. Dacă nu astăzi, El o va face mâine. Dacă nu se folosește de noi pentru a secera, El se va folosi negreșit de alții. Chiar și când succesul ne este dat, este întotdeauna periculos să ne îndreptăm atenția către el: pe de-o parte, suntem ispitiți să considerăm că, măcar în parte, ni se datorează, iar pe de altă parte ne vom obișnui să micșorăm zelul nostru când vom înceta să vedem rezultate, adică exact atunci când ar trebui să ne dublăm energia. A privi la succese înseamnă a umbla prin vedere, dar a privi la Isus și a persevera în umblarea cu El și în slujirea Lui, în ciuda tuturor motivelor de descurajare, înseamnă a umbla prin credință.

La Isus – nu la darurile spirituale pe care le-am primit deja sau pe care le primim chiar acum din partea Lui. În ceea ce privește harul de ieri, el a trecut odată cu lucrarea zilei respective. Nu ne mai putem folosi de el, așa că n-ar trebui să mai zăbovim asupra lui. În ceea ce privește harul de azi, care ne este dat pentru lucrul acestei zile, el ne-

a fost dat nu ca să privim la el, ci ca să ne folosim de el. Noi nu suntem chemați să îl păstrăm ca pe-o comoară, acumulând bogății pentru noi, ci să-l cheltuim imediat și să rămânem săraci, pentru a „privi iarăși la Isus”.

La Isus – nu la întristarea pe care o experimentăm din cauza păcatelor noastre, sau la umilința pe care acestea o pot produce în noi. Dacă suntem smeriți de acestea atâta cât să nu ne mai complăcem în noi înșine, dacă doar suntem necăjiți de ele atâta cât să ne determine să privim la Isus, pentru ca El să ne elibereze de păcate, atunci aceasta este tot ceea ce El cere de la noi. De asemenea, această privire îndreptată către El produce mai mult decât ar reuși vreodată lacrimile noastre sau căderile mândriei noastre. Iar atunci când acestea ne sunt date asemenea lui Petru, noi vom plânge cu amar (Luca 22:62). O, atunci fie ca ochii noștri înlăcrimați să rămână ațintiți către Isus mai puternic ca niciodată, căci chiar și pocăința noastră poate deveni o capcană pentru noi, dacă credem că putem scăpa de păcate prin lacrimile noastre, măcar într-o măsură, căci acele păcate nu pot fi șterse de nimic altceva decât de sângele Mielului lui Dumnezeu.

La Isus – nu la strălucirea bucuriei noastre, nici la puterea siguranței noastre sau la căldura dragostei noastre. Astfel, când această dragoste pare să se răcească, chiar și pentru o scurtă vreme, când această siguranță se risipește și această bucurie se topește – fie ca rezultat al lipsei noastre de credincioșie sau al încercării credinței noastre – atunci noi gândim imediat, după ce ne-au părăsit sentimentele, că ne-am pierdut puterea, și astfel ajungem să

alunecăm într-o prăpastie a întristării, apoi într-o lenevie lașă sau poate în scuze păcătoase. O, mai degrabă să ne amintim că, chiar dacă simțămintele, alături de dulceața lor, sunt absente, credința rămâne alături de noi cu puterea ei. Pentru a fi întotdeauna capabili să „sporum în lucrul Domnului” (1 Corinteni 15:58), haideți să privim constant nu la inimile noastre mereu schimbătoare, ci la Isus, care este mereu același.

La Isus – nu la performanțele sfințeniei la care am ajuns. Dacă nimeni nu s-ar vedea drept copil al lui Dumnezeu atâta vreme cât ar găsi încă pete în inima lui, și atâta vreme cât ar vedea poticniri în viața sa, cine ar mai putea gusta din bucuria mântuirii? Dar această bucurie nu este cumpărată cu un preț omenesc. Sfințenia este roada, nu cauza răscumpărării noastre. Ceea ce ne împacă cu Dumnezeu este lucrarea lui Isus Hristos. Ceea ce ne înnoiește după chipul Lui este lucrarea Duhului Sfânt în noi. Eșecurile unei credințe adevărate dar încă nedesăvârșite, și care aduce puțină roadă, nu scad cu nimic plinătatea lucrării perfecte a Mântuitorului, și nici certitudinea promisiunii Sale neschimbătoare, care garantează viața veșnică tuturor celor care își pun credința în El.

Astfel, adevărata cale de a asculta de El stă în a te odihni în Răscumpărătorul. Doar atunci când ne bucurăm de pacea iertării ajungem ca sufletul să fie puternic pregătit pentru lupta spirituală. Dacă există oameni care abuzează de acest adevăr binecuvântat prin a se dedica leneviei spirituale și care viețuiesc fără principii morale, imaginându-și că acea credință poate înlocui sfințenia pe care

nu o au, ar trebui să-și amintească acest avertisment serios din partea apostolului Pavel: „Cei ce sunt ai lui Hristos Isus, și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftetele ei” (Galateni 5:24) și pe cel al apostolului Ioan: „Cine zice: „Îl cunosc”, și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos, și adevărul nu este în el” (1 Ioan 2:4), ca și pe cel al Domnului Isus însuși: „Orice pom, care nu face roade bune, este tăiat și aruncat în foc” (Matei 7:19).

La Isus – nu la credința noastră. Ultimul șiretlic al vrăjmașului, atunci când nu ne poate determina să privim altundeva, este să ne facă să ne îndreptăm ochii nu la Mântuitorul nostru, ci la credința noastră, și astfel să ne descurajeze, dacă aceasta este slabă, să ne umple de mândrie, dacă este puternică și, fie într-un fel, fie în altul, să ne slăbească. Dar puterea nu vine din credință, ci de la Mântuitor, prin credință. Noi nu suntem chemați să privim la privirea noastră, ci să „privim țintă la Isus”.

La Isus – căci de la El și în El învățăm să cunoaștem – nu fără pericole, dar spre bunăstarea sufletelor noastre – ce este bine să știm despre lume și despre noi, despre înfrustrări și despre pericole, despre resursele noastre și biruințele noastre: văzând totul în adevărata lumină, pentru că El ne arată și aceasta la vremea și în proporția în care această cunoaștere va produce în noi roadele smereniei și înțelepciunii, ale recunoștinței și curajului, ale vegherii și rugăciunii. Domnul Isus ne va învăța tot ceea ce trebuie să știm, iar ceea ce nu învățăm de la El, este mai bine să nu cunoaștem.

ÎNCHEIERE

Să privim țintă la Isus – atâta vreme cât rămânem pe pământ. Să privim la Isus în fiecare clipă, fără a permite să fim deranjați de amintirile unui trecut pe care ar trebui să îl lăsăm înapoia noastră, sau să fim preocupați de un viitor despre care nu trebuie știm nimic.

Să privim la Isus acum, dacă n-am privit niciodată până acum către El.

Să privim la Isus într-un fel **proaspăt**, dacă am încetat să facem asta.

Să privim doar la Isus, să **continuăm** să privim la El și să privim la Isus pentru **totdeauna** – cu o privire tot mai constantă, tot mai sigură, fiind „schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă” (2 Corinteni 3:18) și astfel să așteptăm ceasul când El ne va chema să trecem de pe pământ în cer și din timp în veșnicie – ceasul acela promis, ceasul binecuvântat când, în final, „vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este” (1 Ioan 3:2).

DE ACUM ÎNAINTE, NU LA NOI

O, amară rușine și întristare,
Să existe acea vreme,
Când să resping mila lui Isus
Răspunzându-I cu mândrie:
„Totul prin mine, nimic de la Tine.”

Dar El m-a găsit – la El privesc
Sângerând pe blestematul lemn.
Auzindu-L rugându-se: „Iartă-i, Tată”,
Inima mea rea șopti iarăși:
„Ceva de la mine, și ceva de la Tine.”

Zi după zi în mila Lui blândă,
Vindecând și-ajutând, pe deplin și fără preț,
Suav, puternic și, ah, atât de răbdător,
M-a adus mai jos, unde-am șoptit iară:
„Mai puțin de la mine, mai mult de la Tine”.

Mai presus de cerul cerurilor,
Mai jos de adâncul mării,
Doamne, iubirea Ta m-a învins,
Dă-mi răspuns la rugăciunea asta:
„Nimic de la mine, totul de la Tine.”

DESPRE AUTOR

Theodore Monod (1836-1912) a fost un slujitor francez care a studiat avocatura în anii 1850 la Paris, înainte de a se muta în Statele Unite pentru a se pregăti pentru lucrare. Apoi a absolvit Western Theological Seminary în Allegheny, Pennsylvania, în anul 1860. Vreme de trei ani, el a slujit printre canadienii vorbitori de limbă franceză și a devenit păstor la Second Presbyterian Church din Kankakee, Illinois.

Întorcându-se la Paris în anul 1864, el l-a succedat pe tatăl său în lucrarea pastorală, predicând acolo până în anul 1875. În decursul următorilor trei ani, el a călătorit ca trimis al misiunii interne, iar în anul 1878 a acceptat chemarea de păstori o congregație din Paris. Dincolo de predicarea sa, Monod a scris numeroase imnuri și cărți.